

[Ulrich.]

Minister betragter som det sekundære i det Lovforslag, jeg tillod mig at omtale før, er det primære. Der staar angaaende Fordelingen af den fastsatte Trediedel af det paagældende Provenu, at der ved Fordelingen af dette Beløb skal tages Hensyn til økonomisk daarligt stillede Kommuner med udstrakt Vejnet, og naar Ministeren har den Opfattelse, at paa det Grundlag kan man ikke fordele Pengene, for Reglerne for Vejfondens Midlers Fordeling staar i Modstrid med denne Bestemmelse, maa Ministeren vende tilbage til Rigsdagen og faa denne Bestemmelse ændret; thi i saa Fald vilde Ministeren optræde korrekt.

Men i Stedet for lader han haant om denne Bestemmelse og handler ganske derimod. Noget saadant er vi fra vor Side nødt til at reagere overfor, og vi har ikke, som Ministeren vilde give det Udseende af, forsøgt at tage Midlerne væk fra de ekstraordinære Vejarbejder, ingenlunde, vi har i de Ændringsforslag, vi stillede, udtrykkeligt stillet 9 Mill. Kr. om Aaret til Disposition til Tilskud til disse Vejarbejder, men gjort det under en saadan Form, at der ikke var Adgang til Omgaaelse af disse Bestemmelser. Den højtærede Minister har jo vist ved Administrationen af Loven, at der efter hans Mening er vid Anledning til Omgaaelse af disse Bestemmelser, men det er kun efter Ministerens Mening, ikke efter vor. Det er her, Uoverensstemmelserne ligger, og disse Uoverensstemmelser lader sig ikke skyde til Side, lader sig ikke ændre, før den højtærede Minister gaar ind paa at administrere Loven i Overensstemmelse med Lovens Ord.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen mente, at naar man syntes, der var noget galt i dette, maatte man udtale det kraftigere. Ja, den højtærede Minister mener, at vi er kommet med ubeherskede Udtalelser. Jeg ved ikke, hvor højt det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen vil have vi skal op. Jeg mener ikke, vi har har fremsat ubeherskede Udtalelser, men vi har fremsat ganske nødvendige Udtalelser, nødvendige, naar man staar overfor noget saadant som det, vi staar overfor i dette Tilfælde.

Videre menté det ærede Medlem, at denne Storm udefra, som jeg havde omtalt, vilde ikke komme; der vilde ikke komme nogen Storm fra Kommunerne. Der vil maaske ikke komme nogen Storm fra Kommunerne, fra en kommunal Institution, et Sogneraad eller et Amtsraad, men der vil rejse sig en Storm udefra, om jeg saa maa sige fra Skatteborgerne i dette Land. Thi

det, som Ministeren praktiserer ved sin Administration af denne Lov, er jo nemlig ganske simpelt dette, at han ved det Cirkulære, han har udsendt, animerer Kommunerne til for at faa Del i denne Kage at sætte sig i betydelige Udgifter, som de ellers ikke vilde have sat sig i, animerer til et Kapløb om disse Vejmillioner, og for at faa Del i dem sætter de sig selv i meget betydelige Udgifter, nemlig det samme Beløb, som det Tilskud, Ministeren giver, udgør.

Herigennem faar altsaa Skatteyderne i de forskellige Kommuner Lov til at skatte betydeligt større Beløb, end de ellers vilde være kommet til. Dette var der ikke nogen som helst Anledning til, dersom Loven blev praktiseret i Overensstemmelse med Lovens Ord, thi saa vilde Midlerne blive fordelt ganske naturligt til de forskellige Arbejder, som man vilde anse det for rimeligt at sætte i Gang, og vedkommende Kommune vilde ikke faa Lov til at regne dette Tilskud med i de samlede Vejudgifter, der lægges til Grund for Motorafgiftens Fordeling. Men Ministeren har rent administrativt dikteret, at disse Tilskud, der falder som Appelsiner ned i Turbanen paa dem, der er heldige, maa medregnes i de samlede Vejudgifter, der ligger til Grund for Motorafgiftens Fordeling, og derved begaaes der en saadan Uret overfor samtlige Kommuner, der ikke faar Andel i Kagen, at der vil rejse sig en Storm mod disse Bestemmelser, en Storm, som hverken det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen eller den højtærede Minister i Længden vil kunne staa imod.

Duborg: Den højtærede Minister fremkom med en Udtalelse om, at det fremgik jo af denne Forhandling, at man i alle Partier ønsker og bestræber sig for, at Kommunerne kan naa de 80 pCt. Jeg vil dertil sige, at der er jo neppe nogen, der tvivler om, at alle Partier ønsker, at det kan gaa paa den Maade, og at ogsaa Ministeren ønsker det, men jeg kan ikke undlade at udtale, at Lovforslaget, saaledes som den højtærede Minister forlanger det gennemført, tilstræber ikke dette, det hindrer det. Det binder i og for sig de Beløb, der kan stilles til Kommunernes Raadighed, til de en Gang givne højst 30 Mill. Kr., hvis nærmere Fordeling jeg ikke her skal komme ind paa.

Det er jo saaledes, som det er fremhævet ved hele den Debat, der her er ført, at alt, hvad der kommer over 30 Mill. Kr., beslaglægges til ekstraordinære Vejarbejder. For-